

Informacja

Strona znajduje się w archiwum.

149. ROCZNICA URODZIN WOJCIECHA KORFANTEGO

Data publikacji 20.04.2022

Dzisiaj mija kolejna rocznica urodzin Wojciecha Korfantego - polskiego przywódcy narodowego Górnego Śląska. Z tej okazji złożone zostały kwiaty pod jego pomnikiem oraz na katowickim cmentarzu, gdzie został pochowany ten wielki Polak. Śląskich policjantów reprezentowała delegacja z Komendantem Wojewódzkim Policji w Katowicach nadinsp. Roman Rabszyn na czele.

17 sierpnia 1939 roku zmarł Wojciech Korfanty - polityk i jedna z najważniejszych postaci dla Śląska i jego walki o przyłączenie do Polski. Przywódca III Powstania Śląskiego. Dzisiaj odbyła się uroczystość związana z 149. rocznicą jego urodzin. Z tej okazji delegacje instytucji państwowych i samorządowych, służb mundurowych oraz stowarzyszeń kombatanckich złożyły kwiaty w miejscach upamiętniających tego wielkiego Polaka i Ślązaka - pod jego pomnikiem przy Placu Sejmu Śląskiego w Katowicach oraz na katowickim cmentarzu, gdzie został pochowany. Wśród gości nie zabrakło Wicewojewody Śląskiego Jana Chrzęszcza i Prezydenta Miasta Katowice Marcina Krupy. Śląskich policjantów reprezentował Komendant Wojewódzki Policji w Katowicach nadinsp. Roman Rabszyn, Komendant Miejski Policji w Katowicach insp. Arkadiusz Konowalski oraz Komendant Szkoły Policji w Katowicach insp. Jarosław Gałuszka. Podczas uroczystości uczczono również minutą ciszy pamięć tragicznie zmarłych dzisiaj górników w kopalni "Pniówek" w Pawłowicach Śląskich.

Wojciech Korfanty urodził się w 1873 roku w osadzie, która jest dziś częścią Siemianowic Śląskich. Skończył tam szkołę ludową, a następnie Gimnazjum Królewskie w Katowicach (obecnie jest to Liceum im. Marii Skłodowskiej-Curie). Jeszcze w szkole kontaktował się z narodowymi działaczami wielkopolskimi i brał udział w polskich manifestacjach. Za niepoehlebne uwagi o kanclerzu Bismarcku został relegowany z klasy maturalnej, ale szkołę ostatecznie ukończył jako ekstern. Studiował na politechnice w Charlottenburgu, a następnie na uniwersytecie we Wrocławiu, gdzie słuchał między innymi wykładów Wernera Sombarta. W 1901 roku przeniósł się do Berlina i tam skończył studia. Po powrocie na Górny Śląsk w tym samym roku wstąpił do Ligi Narodowej, brał udział w powstaniu Towarzystwa Gimnastycznego „Sokół” w Katowicach i został jego prezesem, a także pełnił funkcję redaktora naczelnego „Górnoślązaka”. Za publikację artykułów budzących polskie uczucia narodowe został skazany na cztery miesiące więzienia. Wyrok odsiedział we Wronkach. W 1909 roku współorganizował Polskie Towarzystwo Demokratyczne w Poznaniu. W latach 1903-1912 był posłem do Reichstagu, jednak z powodu ataków ze strony przeciwników

➤ politycznych zrezygnował z dalszego kandydowania.

Pod koniec I wojny światowej Korfanty zdecydował się powrócić do polityki. W wyborach uzupełniających do Reichstagu z czerwca 1918 roku pokonał niemieckiego kandydata, mimo iż jawnie opowiadał się za oderwaniem Górnego Śląska, Wielkopolski i części Pomorza od Rzeszy. 25 października 1918 roku wystąpił w parlamencie berlińskim z postulatem przyłączenia tych ziem do Polski. Wszedł też w skład Naczelnej Rady Ludowej, kierującej od końca grudnia tegoż roku powstaniem wielkopolskim. W 1920 roku był polskim komisarzem plebiscytowym na Górnym Śląsku, energicznie agitując za Polską. Po niezbyt korzystnej dla Polski interpretacji wyników plebiscytu z marca 1921 roku przez Radę Ambasadorów Ententy stanął na czele III powstania śląskiego. Podjął kontrowersyjną decyzję o wstrzymaniu walk w momencie wyraźnej przewagi powstańców, kierując się obawą przed zbytnim prowokowaniem zwycięskiej Ententy.

W latach 1922-1930 Korfanty był posłem na Sejm z ramienia Chrześcijańskiej Demokracji. W lipcu 1922 roku otrzymał misję powołania rządu, jednak wobec sprzeciwu Piłsudskiego i socjalistycznych gróźb strajku z misji zrezygnował. Był wicepremierem rządu Wincentego Witosa w drugiej połowie 1923 roku. Po jego upadku kupił od Ignacego Paderewskiego dziennik „Rzeczpospolita”. Był także członkiem rady nadzorczej banku ubezpieczeniowego „Vesta” w Poznaniu. W 1927 roku stał się obiektem oskarżeń ze strony lewicy chłopskiej, jednakże sąd uwolnił go od większości zarzutów. Jako współorganizator Centrolewu został w 1930 roku aresztowany i osadzony w twierdzy brzeskiej, ale z procesu go wyłączono. W latach 1935-1939 przebywał na emigracji w Czechosłowacji. Wrócił do Polski w kwietniu 1939 roku, jednak został uwięziony na Pawiaku. Zwolniony po trzech miesiącach, zmarł w sierpniu 1939 roku w Warszawie. Istnieją podejrzenia, że został otruty.

